

Rådet. Denne mulighed kan efterhånden udvikles til en egentlig initiativret for Parlamentet, hvilket vil kræve traktatændring.

Det foreslås endvidere, at det direkte valgte parlament indfører en årlig storpolitisk debat om unionens tilstand, hvori formanden for det europæiske Råd og andre politiske ledere deltager.

Uddrag af rapporten vedlægges som bilag 10.

Communiquet fra Paris-topmødet i december 1974 indeholder følgende om Europa-Parlamentets beføjelser.

Parlamentet inddrages i udviklingen af den europæiske opbygning. Regeringscheferne vil ikke undlade at tage de synspunkter i betragtning, som de i oktober 1972 anmodede Parlamentet om at fremsætte i denne sammenhæng.

Parlamentets beføjelser vil blive udvidet navnlig derved, at det får tillagt kompetence på visse områder i forbindelse med udarbejdelsen af fællesskabsretten.

Ad punkt 5 og 6 om Parlamentets virkeområde og Rådets deltagelse i Parlamentets møder.

A. Parlamentets formelle beføjelser er opregnet under punkt 2 og 3 A. De indebærer, at Parlamentet kan beskæftige sig med alle sider af det kommunautære samarbejde.

Hertil kommer, at de daværende 6 medlemslande i 1961 på topmødet i Bonn vedtog at knytte den offentlige mening nærmere til de allerede foretagne bestræbelser om etablering af et udenrigspolitisk samarbejde ved at opfordre Europa-Parlamentet til at udvide rækkevidden af sine debatter til nye områder i samarbejde med regeringerne.

Som nævnt har Davignon- og Københavnsrapporterne om det udenrigspolitiske samarbejde præciseret samarbejdet mellem Europa-Parlamentet og dette samarbejde gennem bestemmelserne om, at formandslandets udenrigsminister 1 gang om året skal give Europa-Parlamentet meddelelse om det politiske samarbejdes udvikling, og om at udenrigsministre og medlemmer af Europa-Parlamentets politiske udvalg mødes 4 gange årligt til et kollokvium for at drøfte de spørgsmål, som er genstand for konsul-

tation inden for rammerne af det politiske samarbejde.

I forbindelse med optagelsesforhandlingerne afgav den danske regering den 30. september 1970 en kommentar til Davignon-rapporten, hvori det hedder: „at vi har med tilfredshed mærket os de afsnit, der i rapporten er indeholdt om samarbejdets demokratiske grundlag og om relationerne til den europæiske parlamentariske forsamling“.

På topmødet i Paris i 1972 anmodede EF-landenes stats- og regeringchefer Fællesskabets institutioner — herunder parlamentet — om inden udgangen af 1975 at udarbejde en rapport om den europæiske union.

Endelig enedes medlemslandenes stats- og regeringschefer på topmødet i Paris i 1974 om, at Parlamentet burde knyttes nærmere til det politiske samarbejde, blandt andet ved de besvarelser, der gives på forespørgsler, som Parlamentets medlemmer retter til formandskabet angående virksomhed, som vedrører det politiske samarbejde.

B. De debatter, som Parlamentet afholder, og de spørgsmål, som det stiller, kan således vedrøre enten kommunautære emner, det udenrigspolitiske samarbejde eller planerne for en europæisk union. Parlamentet vedtager årlig ca. 250 beslutninger og stiller over 1000 spørgsmål til Kommissionen og Rådet. Det er ikke muligt med kort varsel at gennemgå samtlige debatter og spørgsmål siden 1. januar 1973 (d.v.s. over 6000 sager) med henblik på at fastslå, om enkelte skulle ligge uden for disse rammer.

C. Formanden for Rådet eller for det udenrigspolitiske samarbejde deltager i Parlamentets arbejde i overensstemmelse med de under punkt 2 og 3 omhandlede retningslinjer.

I tiden indtil 1. januar 1977 har udenrigsministrene besvaret 22 spørgsmål vedrørende det udenrigspolitiske samarbejde. De har årligt afgivet 1 redegørelse for dette samarbejde og holdt 2-4 kollokvier. Herudover har rådsformanden under behandlingen af kommunautære emner fra tid til anden haft lejlighed til at komme ind på spørgsmål, der også er af betydning for det udenrigspolitiske samarbejde, f. eks. vedrørende EF's udvidelse eller lign.